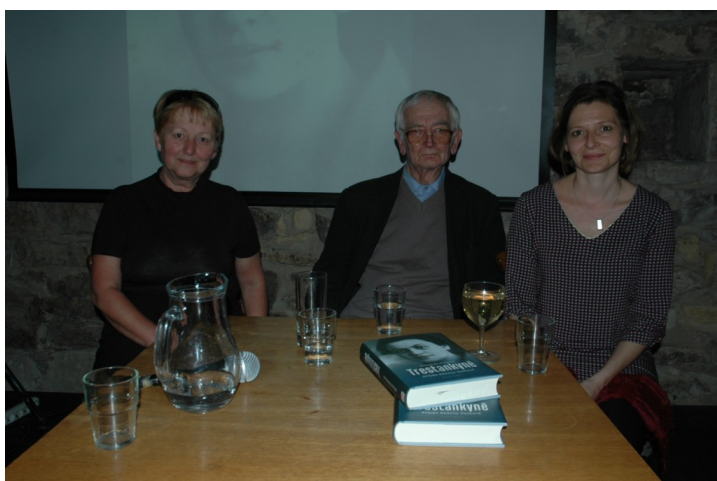

Archeoložka Růžena Vacková vzdorovala režimu, letos o ní vyšla kniha

Začátkem května připravil Ústav pro klasickou archeologii FF UK setkání u příležitosti vydání biografického románu o odbojářce Růženě Vackové, jedné z prvních profesorek FF UK. Studentský klub Celetná, kde vystoupila autorka románu Milena Štráfeldová, historička Adéla Gjuričová a profesor Ústavu pro klasickou archeologii FF UK Jan Bouzek, zaplnili pamětníci i studenti.

Setkání zahájil doc. Peter Pavúk, ředitel Ústavu pro klasickou archeologii FF UK, a dr. Jan Bičovský, proděkan pro přijímací řízení a vnější vztahy FF UK, který Růženu Vackovou představil jako jednu z významných osobností spjatých s Filozofickou fakultou UK, a v souvislosti s jejím odkazem připomněl, že posláním akademické obce FF UK není jen bádát a vzdělávat, ale zároveň i hájit morální a kulturní hodnoty naší společnosti.

zleva: Milena Štráfeldová, Jan Bouzek, Adéla Gjuričová

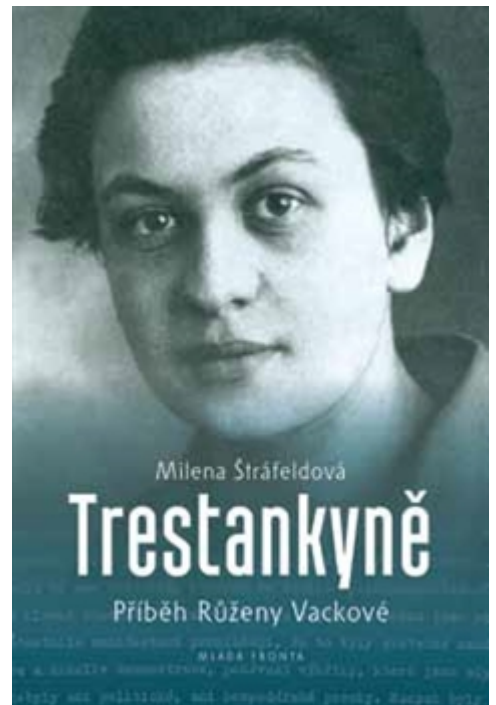
Doc. Pavúk připomněl životní příběh prof. Vackové, která se kromě profesní činnosti na poli klasické archeologie a teorie

umění politicky angažovala, za což byla v roce 1945 vězněna gestapem a odsouzena k trestu smrti. V únoru 1948 se jako jediný pedagog vydala na Hrad spolu se studenty podpořit prezidenta Beneše. Následně jí bylo znemožněno vyučovat a v roce 1952 byla odsouzena k 22 letům vězení. Propuštěna byla v roce 1967. Pro spoluvězenkyně pořádala improvizované přednášky a byla jim oporou, jak jen to okolnosti dovolovaly. Byla jednou z prvních signatářek Charty 77. Zemřela v roce 1982.

Milena Štráfěldová, absolventka oboru teorie a dějiny kultury na FF UK a autorka románu Trestankyně, hovořila o své cestě k tématu knihy, o získávání informací a průběhu psaní. Jako dlouholetá redaktorka Českého rozhlasu měla možnost provést rozhovory s několika politickými vězni a vězenkyněmi, kde často padalo jméno Růženy Vackové, jejíž osudy se rozhodla blíže prozkoumat. Sběr materiálu trval dva roky, během nichž autorka navštívila řadu míst spjatých s životem Růženy Vackové a mluvila s nespočtem pamětníků. Román není historickou studií a autorka neustále zvažovala, kde nastavit hranici beletrizace – opírala se přitom o stále narůstající respekt k osobě prof. Vackové a členům její rodiny.

Profesor Bouzek promluvil o Růženě Vackové jako o kunsthistoričce a archeoložce a představil její velmi erudované oborové práce i píli a sebekázeň, s nimiž se vědecké činnosti věnovala.

Historička Adéla Gjuričová (Ústav pro soudobé dějiny AV ČR), členka širší rodiny Růženy Vackové, o paní profesorce mluvila jako o člověku, který v její rodině fungoval jako morální autorita. Připomněla, že jednou z mnoha aktivit Růženy Vackové bylo i plnění kulturní rubriky jednoho z tehdejších deníků, jehož celou stranu hustého textu měla na starosti s partnerem. Po roce 1945 přispívala do časopisu Katolík, jednoho z mála titulů, kde se objevily kritické hlasy na vyhnání Němců.

Kniha *Trestankyně: Příběh Růženy Vackové* vyšla letos v nakladatelství Mladá fronta.